

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 417/2021-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Jany Laššákovej a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti rozsudku Okresného súdu Košice II č. k. 13 C 123/2010-339 z 28. júna 2017, rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 379/2017 z 20. decembra 2018 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 131/2019 z 29. apríla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. augusta 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva domáhať sa inej súdnej ochrany na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho „základného práva“ podľa čl. 141 ods. 1 ústavy, ktoré obe upresňuje aj ako „základné práva na ochranu majetkových práv vydaním spravodlivého súdneho rozhodnutia v primeranej lehote“, rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje v petite napadnuté rozhodnutia zrušiť a požaduje aj finančné zadosťučinenie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva nasledovný stav veci:

3. Sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu sa žalobou podanou v roku 2010 na Okresnom súde Košice II domáhal vyslovenia, že na pozemku žalovanej ([REDACTED]) ležiacom v katastrálnom území [REDACTED] sa zriaďuje vecné bremeno spočívajúce v práve prechodu a prejazdu cez tento pozemok a pôvodnú bránu v jeho prospech na jeho pozemok nachádzajúci sa v tom istom katastrálnom území na [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a (po súdom pripustenej zmene návrhu aj iných parciel zapísaných na [REDACTED], pričom zmena sa týkala iba spresnenia údajov o zápise uvedených parciel na nový list vlastníctva,

na ktorom sa nachádzajú radové garáže súpisné [REDAKOVANÉ], a to za náhradu 10 eur ročne (ako dôkaz označuje prílohu č. 1).

4. Sťažovateľ podal v júni 2017 zmenu žalobného petitu, pretože došlo k zmene katastrálneho stavu dotknutých nehnuteľností v priebehu súdneho konania, z doterajšej parcely [REDAKOVANÉ] patriacej žalovanej bola odčlenením novovytvorená parcela [REDAKOVANÉ] bola odčlenením novovytvorená parcela [REDAKOVANÉ]. Zmena sa týkala nielen parcely vo vlastníctve sťažovateľa, ale aj parcely patriacej žalovanej (ako dôkaz označuje prílohu č. 2).

5. Okresný súd ako súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 13 C 123/2010-339 vydaným 28. júna 2017 žalobu sťažovateľa zamietol, pretože pripustenie požadovanej zmeny by si vyžadovalo ďalšie dokazovanie, a teda dovtedajšie výsledky dokazovania by nemohli byť dostatočným podkladom pre konanie o zmenenej žalobe. Ďalej uviedol, že sťažovateľ má možnosť zabezpečiť si prístup k jeho garážam v radovej zástavbe aj inak ako požadovaným zriadením vecného bremena, čo vylučuje, aby bolo vecné bremeno zriadené (ako dôkaz označuje prílohu č. 3).

6. Krajský súd odvolanie sťažovateľa (označuje ho ako prílohu č. 4) zamietol a potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Týmto rozhodnutím (príloha č. 5) krajský súd dospel k záveru, že ak v dôsledku právnych skutočností a právnych úkonov vykonaných výlučne jednou procesnou stranou dôjde k takej zmene skutkového stavu, že pôvodný žalobný petit nemôže byť úspešný, nemožno hovoriť o porušení práva v prípade, ak súd prvého stupňa zmene žalobného petitu nevyhovel. Zároveň konštatoval, že samotnú zmenu žalobného petitu považuje za šikanóznou s prvkami zneužitia práva, keďže zmenu katastrálneho usporiadania mal sťažovateľ spôsobiť výlučne sám v spolupráci s predchádzajúcim žalobcom.

7. Následne najvyšší súd odmietol aj dovolanie sťažovateľa (príloha č. 6) voči rozsudku odvolacieho súdu, poukazujúc na to, že v dôsledku nesprávneho procesného postupu bolo sťažovateľovi znemožnené uskutočniť procesné práva v takej miere, že došlo pre porušenie práva na spravodlivý proces. Svoje rozhodnutie založil na úvahe o nezistení dovolaním vytýkanej tzv. zmätočnej vady, konkrétne na konštrukcii (s posudzovaním právnych názorov súdu prvej inštancie i keď dovolanie smerovalo k rozsudku odvolacieho súdu), že ďalšie dokazovanie súdu prvej inštancie by bolo nutné „*práve z dôvodu vzniku nového stavu v usporiadaní a hraniciach pozemkov ako aj ich vlastníctve*“ vzhľadom na skôr ustálené možnosti riešenia prístupu k tomu z pozemkov, na ktorého sprístupnení mal sťažovateľ pretrvávajúci záujem. Pokiaľ ide o to, že odvolací súd nezaujal adresné stanovisko k alternatívam riešenia požadovaného žalobou a význame parametra ekonomickej únosnosti, dôvodil najvyšší súd tým, že v tomto prípade šlo „*o akceptovaný prejav zdržanlivosti*“.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Proti napadnutým rozhodnutiam okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Súd prvej inštancie sa celý čas konania zaoberal materiálnoprávnou stránkou prípadu (nehody medzi účastníkmi ohľadom znemožnenia prístupu sťažovateľa (žalobkyne) k svojim nehnuteľnostiam, ohliadka na tvári miesta, príbratie znalca, alternatívne riešenia prístupu

a ich ekonomická únosnosť a pod.). Po nepripustení zmeny žalobného petitu prekrútil zistený skutkový stav a svojvoľným hodnotením dôkaznej situácie rozhodol o zamietnutí žaloby z procesných dôvodov s tým, že pripustenie požadovanej zmeny by si vyžadovalo ďalšie dokazovanie. Jeho závery preto považujeme za neudržateľné a popretie zmyslu a podstaty práva na spravodlivý proces. Taktiež postup v konaní sudkyňou súdu prvej inštancie nasvedčuje pochybnosť o jej nestrannosti, ako to sťažovateľ namietal voči sudkyňi súdu prvej inštancie (avizovaná príloha č. 7).

b) Závery krajského súdu sú evidentne neudržateľné a v priamom rozpore so zisteným skutkovým stavom, ktorý krajský súd správne zistil. Z jeho zistenia vyplýva, že ku zmene parcelného usporiadania došlo nielen vo vzťahu k parcele sťažovateľa ■ ■■■■■ ale aj vo vzťahu k parcele ■■■■■ patriacej žalovanej. Pritom je evidentné, že iba vo vzťahu k parcele sťažovateľa ■ ■■■■■ došlo k zmene jeho pričinením. Na zmene usporiadania vo vzťahu k parcele ■ ■■■■■ patriacej žalovanej sa sťažovateľ nijako nepodieľal. Sťažovateľ nie je aktívne legitimovaný na to, aby mohol vyvolať akúkoľvek zmenu usporiadania takej parcely, ktorú nevlastní. Z hľadiska presného formulovania žalobnej požiadavky na zriadenie práva vecného bremena je rozhodujúce práve správne označenie parcely žalovanej, lebo práve táto by mala byť požadovaným zriadením vecného bremena zaťažená.

c) Sťažovateľ napokon zastáva názor, že ochrana jeho ústavných práv v súdnom konaní nebola spravodlivá. Navyše tým, že vec bola súdmi vybavovaná v takej neprimerane dlhej dobe 11 rokov, sťažovateľ utrpel aj škodu, ktorá spočíva v tom, že v dôsledku znemožnenia prístupu k jeho majetku žalovanou mu bolo zabránené aj riadne užívanie.

8.1. *In concreto*, v ústavnej sťažnosti a v jej doplnku v ústavnoprávnej argumentácii označenia a porušenia svojich základných práv a petitu sťažovateľ uvádza:

„... Máme za to, že ochrana našich ústavných práv v tomto súdnom konaní nebola spravodlivá, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Teda tak ako sme legitímne očakávali, že náš spor skoro po 11 rokoch (konanie na súde prvého stupňa: žaloba podaná 12.08.2010 a rozsudok vydaný 28.6.2017, rozsudok odvolacieho súdu vydaný dňa 20.12.2018, uznesenie dovolacieho súdu vydané dňa 29.04.2021) bude rozhodnutý spravodlivo. Konanie súdu v predmetnej veci ako celok nevykazuje v podstatnej miere princíp právnej istoty, ani právo na rozhodnutie v primeranej lehote a ani znaky spravodlivosti, snáď iba to, že svojho nároku sme sa mohli domáhať v konaní pred súdom. Navyše tým, že vec bola vybavovaná v takej neprimerane dlhej lehote sme utrpeli aj škodu, ktorá spočíva v tom, že v dôsledku znemožnenia prístupu k nášmu majetku žalovanou, bolo nám zabránené jeho riadne užívanie...

... Postup a rozhodovanie porušovateľov v predmetnej veci je porušením nášho základného práva domáhať sa inej ochrany na inom orgáne Slovenskej republiky, ako to ustanovuje Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky...

... Na základe vyššie uvedeného v zmysle ust. Čl. 127 ods. 1 Ústavy podávame túto sťažnosť a navrhujeme, aby Ústavný súd Slovenskej republiky podľa §-u 25 Zákona č. 38/1992 Zb. o ústavnom súde, prijal sťažnosť na ďalšie konanie a po vykonaní potrebného dokazovania vydal tento

n á l e z

1. Zrušuje :

a/ *Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Sp. zn. 6Cdo 131/2019 zo dňa 29.04.2021*

b/*Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/379/2017 zo dňa 20.12.2018*

c/*Rozsudok Okresného súdu Košice II pod Sp. zn. 13C/123/2010-339 zo dňa 28.06.2017*

ktorým boli porušené ústavné práva sťažovateľa ■■■ ■■■ zaručené v čl. 141 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR

2. *Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 10.000,- Eur, ktoré je mu Okresný súd Košice II povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*
3. *Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 5.000,- Eur, ktoré je mu Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*
4. *Okresný súd Košice II a Krajský súd v Košiciach sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 460,90 € do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu, na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“*

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva (čl. 46 ods. 1 ústavy) a čl. 141 ods. 1 ústavy rozhodnutiami všeobecných súdov označených v záhlaví tohto uznesenia.

10. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti konštatuje, že napriek tomu, že sťažovateľ v sťažnosti indikuje, že je zastúpený advokátom (ktorý ju podpísal), jeho ústavná sťažnosť nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 43 ods. 1 a 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj náležitosti ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 a 3 zákona o ústavnom súde.

11. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepripojil splnomocnenie na jeho zastupovanie advokátom (§ 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde) a taktiež k nej nepripojil (hoci to avizuje) kópie právoplatných rozhodnutí (označených napadnutých rozsudkov okresného súdu a krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu), ktorými malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd (§ 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Predloženie rozhodnutia všeobecného súdu, proti ktorému ústavná sťažnosť smeruje, je pritom podľa § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. Už konštatovaná dispozičná zásada si tu vyžaduje maximálnu procesnú aktivitu sťažovateľa a len výnimočne procesnú aktivitu ústavného súdu vyvolanú návrhom sťažovateľa (III. ÚS 502/2016, I. ÚS 345/2020). Ústavný súd zdôrazňuje, že takéto nedostatky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti (§ 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Na takýto postup slúži v prvom rade inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne

vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov konania (m. m. napr. IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, IV. ÚS 77/08, I. ÚS 162/2010, III. ÚS 206/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 594/2012 a iné), keď pred nadobudnutím účinnosti zákona o ústavnom súde zásadne odmietal takéto sťažnosti pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

12. Ústavná sťažnosť sťažovateľa i v doplnenom rozsahu obsahuje len všeobecné konštatovanie o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 141 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ktoré označuje ako základné právo bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia tohto tvrdenia. V súvislosti s tým je potrebné uviesť, že čl. 141 ods. 1 ústavy neupravuje základné ľudské práva, ktorých ochrany by sa bolo možné samostatne domáhať v konaní podľa čl. 127 ústavy. Ústava nepredpokladá prieskum ustanovenia čl. 141 ods. 1 ústavy zakotvujúcich súdnictvo (súdnú moc) v Slovenskej republike a princípy jeho fungovania, ktorých obsahom nie sú základné ľudské práva a slobody, a preto nie sú priamo aplikovateľné v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy (obdobne m. m. II. ÚS 3/2021).

13. Odôvodnenie návrhu je podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom ustanovenou podmienkou konania pred ústavným súdom. Rozsah neurčitosti a nedostatkov ústavnej sťažnosti je taký, že ústavný súd nemal ani priestor na to, aby svojím zásahom (či už vo forme výzvy na doplnenie ústavnej sťažnosti alebo vlastnou aktivitou) sám odstránil tieto nedostatky. Ústavný súd preto sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 58/2019, I. ÚS 351/2019).

14. Nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýkalo len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale najmä esenciálnych obsahových náležitostí ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ neuvádza vo svojej ústavnej sťažnosti žiadnu prínosnú argumentáciu, ktorou by z ústavnoprávneho hľadiska namietal porušenie svojich konkrétnych práv garantovaných ústavou právnymi závermi krajského súdu a najvyššieho súdu, v zmysle ktorých odmietli sťažovateľom podané odvolanie, resp. dovolanie ako neprípustné. Celú argumentáciu uplatnenú vo svojej ústavnej sťažnosti sústredil v námietke nezákonnosti konania pred všeobecnými súdmi týkajúcej sa neprípustenia zmeny petitu jeho žaloby. V ústavnej sťažnosti tak nepredostrel žiadny hodnotiť sa majúci ústavnoprávny argument. Za danej situácie neprichádzala do úvahy výzva na odstránenie tohto nedostatku ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vzhľadom na jeho kľúčovú povahu. Označené ustanovenie zákona slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, avšak nie samotnej podstaty návrhu (m. m. I. ÚS 155/2019).

15. Tvrdenia o porušení ustanovení ústavy, ktoré sťažovateľ uvádza v odôvodnení sťažnosti mimo petitu, je potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie. Postup, pri ktorom by ústavný súd zrušil rozhodnutie všeobecného súdu bez predchádzajúceho vyslovenia, že práva sťažovateľa boli týmto porušené, ústava ani zákon o ústavnom súde neumožňuje. Inak povedané, zákonnou náležitosťou kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom je (okrem iných náležitostí) aj formulácia návrhu rozhodnutia (petit), ktorá musí byť vymedzená presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohla byť prevzatá do výroku rozhodnutia ústavného súdu.

16. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatný i § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet a rozsah konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. V tejto časti ústavná sťažnosť však vykazuje nedostatok zásadného charakteru spočívajúci v tom, že sťažovateľ žiada vysloviť porušenie označených práv (čl. 46 ods. 1 a čl. 141 ods. ústavy) rozhodnutiami označených súdov a navrhuje zrušenie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, ale ďalej už nenavrhuje ústavnému súdu ďalší procesný postup. Okrem toho žiada v petite priznať finančné zadostučinenie, ktorého požadovaný rozsah tiež vôbec v odôvodnení bližšie neodôvodnil.

17. Tvrdenia o porušení ustanovení ústavy, ktoré sťažovateľ uvádza v odôvodnení sťažnosti mimo petitu, je potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie. Postup, pri ktorom by ústavný súd zrušil rozhodnutie všeobecného súdu bez predchádzajúceho vyslovenia, že práva sťažovateľa boli týmto porušené (označené čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústava ani zákon o ústavnom súde neumožňuje. Inak povedané, zákonnou náležitosťou kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom je (okrem iných náležitostí) aj formulácia návrhu rozhodnutia (petit), ktorá musí byť vymedzená presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohla byť prevzatá do výroku rozhodnutia ústavného súdu.

18. Začatie konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je ovládané dispozičnou zásadou, ktorá prenáša procesnú zodpovednosť za podobu, v akej sa mu poskytne ústavno-súdna ochrana, na sťažovateľa. Práve sťažovateľ je povinný predložiť ústavnému súdu formálne vybavený návrh na začatie konania (ústavnú sťažnosť), na základe ktorého bude ústavný súd pri predbežnom prerokovaní schopný utvoriť si úsudok o (ne)splnení procesných podmienok na ďalšie konanie o ústavnej sťažnosti. To znamená, že sťažovateľ je povinný k ústavnej sťažnosti pripojiť také prílohy, ktoré by slúžili aspoň ako dôkaz existencie zásahu, ktorý má porušovať jeho základné práva a slobody a proti ktorému ústavnou sťažnosťou brojí (III. ÚS 502/2016, II. ÚS 30/2018, II. ÚS 254/2019). V dôvodoch návrhu (ústavnej sťažnosti) kvalifikovane predostrieť hodnotiť sa majúci ústavnoprávny argument o porušení základných práv napadnutými rozhodnutiami orgánu verejnej moci a v neposlednom rade petit návrhu (ústavnej sťažnosti) vymedziť presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť prevzatý do výroku rozhodnutia ústavného súdu. Takýmto zákonným kritériám doručená ústavná sťažnosť nezodpovedala.

19. Vzhľadom na skutočnosť, že nesplnenie zákonom ustanovenej náležitosti malo takú povahu, že odstránenie tohto nedostatku ústavnej sťažnosti by si zo strany ústavného súdu vyžadovalo podrobnú výzvu, resp. poučenie advokáta sťažovateľa, pričom touto výzvou, resp. poučením by ústavný súd fakticky nahradzoval úkon právnej služby, ktorý je povinný vykonať advokát, ústavný súd na odstránenie nedostatkov sťažovateľa nevyzval a ústavnú sťažnosť v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

20. *Obiter dictum* ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k okresnému súdu nemá právomoc konať o námietkach sťažovateľa, pretože mu v tom bráni princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). V tomto smere sa sťažovateľ ochrany základných práv alebo slobôd mohol domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, čo napokon aj využil. Vzhľadom na to by ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť vo vzťahu k okresnému súdu odmietol aj podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie. Vo vzťahu ku krajskému súdu a najvyššiemu súdu, podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde aj ako zjavne neopodstatnenú z dôvodu, že závery, ku ktorým všeobecné súdy dospeli, nemožno označiť ako svojvoľné a ústavne neudržateľné (obsah napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov si ústavný súd zadovážil z právneho informačného systému ASPI, pozn.). Vo vzťahu k označeným čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) v texte ústavnej sťažnosti ústavný súd upozorňuje, že účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo, čo zjavne nie je prípad uvedený v ústavnej sťažnosti, pretože v čase podania ústavnej sťažnosti už vec bola právoplatne rozhodnutá na všetkých stupňoch všeobecného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu